

Om Vrede

Det var strax före avlöningsdag på banken. Som vanligt kryllade det av folk vid kundtjänst och vid kassan, och det “blipbläpade” hela tiden när de olika turnumren trycktes fram. Han undrade jämnt vad alla verkligen hade för sig nu när det finns både telefonbank och internetbank. Själv skulle han växla till euro, hans dotter studerade ju vid Sorbonne, och behövde lite påfyllning så här dags på terminen, det visste han ju. Framför kassorna hade man ställt ut ett slags band i en formation så att kön gjorde kringelikrokar, och därmed inte tog så mycket plats i lokalen. Det gick avskyvärt långsamt, och kön masade sig fram.

Han tog ett steg åt vänster för att bättre kunna se varför det inte rörde på sig. Det stod en dam i kappa och en sanslöst ful hatt längst fram, hon skulle visst betala räkningar, och kunde inte bestämma från vilket konto pengarna skulle tas. Han kände att blodtrycket var på uppåtgående, och några svagt röda stressrosor slog ut på hans kinder.

En gubbe med rollator segade sig fram, och skulle tydligen börja prata kontovillkor med kassören, helvetes jävlar, det tog aldrig slut. Nu kände han sig förbannad på folk.

Så kärringen framför honom, typisk Östermalmstant, stram profil, och luktade den där äckliga parfymen hans svärmor alltid använde, vad hette den nu då, var det “Opium”? “Ja, ett jävla opium för folket” tänkte han. Kärringen var högljudd och sådär överklassigt snorkig, använde ett språk så att alla omkring kunde höra att hon såg ned på dem alla. Kallade banken "den här inrättningen", och propsade på att få genomföra uttaget trots att hon glömt legitimation hemma.

"Lilla fröken, jaaag har vaarit kund här sååå länge, så jaaag ska inte behöva stå här och legitimera mig för er, oförskämnd är vad ni är, snabba på nu så vi inte behöver stå här hela dan"

Kassören såg olycklig ut, men uppträdde korrekt och enligt instruktionerna.

“Men det här är ju till för att skydda era pengar. Jag får inte lämna ut pengar utan legitimation, och jag känner faktiskt inte er”

"Seså, ge mig pengarna nu, inga konster så. Annars får ni hämta kontorschefen så får vi ordna upp det här, jag pratar inte med er längre."

Det bara kom som en våg från bröstet och huvudet. Han kippade efter andan, adrenalinet pumpade ut i kroppen, och han ville skrika rakt ut eller bita i något hårt tills han svimmade. Istället tog han tag i hennes axel, vände henne runt och stirrade rakt in i de små giftögonen, och skrek "din förbannade skitkärring. Gå för fan hem och hämta ditt jävla leg, så vi andra får göra våra ärenden nu."

Hennes pupiller vidgades en aning, men hon hämtade sig snabbt och log överlägset med de blodröda snipiga tantläpparna, njöt nu av att få sticka kniven i nån annan …"lägg dej inte i det här, vet hut din slashes" Det kom från ingenstans. Ilskan vällde upp som en het lavaström, och han tappade fullständigt kontrollen, ilskan sköt blixtar mot kvinnan och han tog tag i kragen på hennes dräkt med båda händerna, skakade hennes huvud så det for som en vante fram och tillbaka, skrek rätt ut och spottade så en stor fet loska rakt i ansiktet på henne. Hon tystnade tvärt, stod som ett fån och stirrade, alltmedan loskan gled över näsryggens

sidor, över munnen och ned mot hakan.

Han släppte taget, andades tungt och bara fånstirrade. Ilskan bara rann av honom, lika fort som den kommit, och han började leta efter luckan för att bara få försvinna. Från fickan krånglade han fram en näsduk, och började tafatt torka bort saliven från hennes haka. Hon hade äntligen blivit alldeles stum.

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten